

ПРОЛОГ

Одного разу...

Для Лиходія то був звичайний день, якщо не зважати на те, що його тіло палало. Перший тиждень роботи Еві Сейдж видався жадливим, принаймні для Трістана Меве-ріна. На пергамент, який він переглядав, з однієї зі свічок перед ним накрапав віск, ледь не зачепивши підставки. Його це смішило. Зухвалість воску нагадувала жінку, яку він найняв, коли стікав кров'ю і втратив будь-яку віру в себе в лісі Гікорі.

Просто прекрасний час для ухвалення доленосних рішень щодо нових працівників.

На його захист варто зазначити: він був переконаний, що вона майже одразу ж звільниться. Але тієї жінки не зламало ніщо. Він перепробував усе, навіть убивство — так, і це теж. Проте й труп на робочому столі не змусив Еві чи її жалюгідну посмішку згаснути. Не мало значення, які завдання він їй давав, не мали значення небезпека чи огида, яку ті мусили б викликати, — вона всміхалася. І навіть гірше — вона *залишилася*. Її настирлива присутність викликала відчуття, якого він не міг зрозуміти, хоч убий.

Коли Еві стояла поруч із ним, він відчував, що вона аж світиться теплом, немов скупчення мерехтливих вогників. Вогників, від споглядання яких йому доводилося через силу відриватися, немов вони фізично притягували його увагу, його свідомість. Та він не дозволив їй відволікати його. Натомість пильно вдивлявся в глибини оніксового столу, куди впала крапля воску. Він майже дійшов до переломної точки: відчував, як горюча рідина розливається біля бочки з порохом.

Лист у його руці геть не допомагав. *Кляті аристократи*. Чергове запрошення від лорда Фаулера, єдиного аристократа в країні, який волів мати справу з Лиходієм. Це був би бал на його користь, якби лорд не надсилав йому запрошень на звані вечері повсякчас. На щастя, доброзичливість у листах було легко ігнорувати. Та робити це ставало значно складніше, коли джерело доброзичливості перебувало на відстані якихось півтора метра, посміхалося і... на бога, невже вона *мугикала*?

Нікому не варто бути аж таким радісним. Це неприродно.

Він замислився, чи справді помічниця, яку він найняв, — людина: можливо, вона маніакальний сонячний дух, який ніколи не бачив темряви. І, на жаль, ця неприродна вдача не зупинялася на ній. Її заразна енергія ширилася бюро швидше, ніж містична хвороба, яка так жорстоко забирала своїх жертв по всьому Ренедауну протягом минулого десятиліття. Видно, він був останнім, кого Еві не зачепила. Його робітники видавалися щасливішими, зображення вбивств на вікнах із вітражами — яскравішими. Навіть його гвардійці, здавалося, стали більш привітними й менш кровожерливими.

Того ранку він побачив, як стажист підстрибом пробіг по бюро. Це стало останньою краплею.

Через усю кімнату вкотре почулося мугикання Сейдж. Йому хотілося схопити її за плечі й вимагати відповіді:

звідки ж він узявся, той невичерпний колодязь приємних емоцій? Вона знову замутикала, і його око сіпнулося. Він помилявся. *Ось це* стало останньою краплею.

Він відвернувся від листа, розтулив рота, щоб насварити її, але зупинився, коли помітив замріяний вираз її обличчя. Вона визирала в широко відчинене вікно бюро, а місяць і зірки осяювали її профіль. Нічне повітря гладило її темне волосся, створюючи ілюзію, ніби вона летить. Він вирячився на вигин її носа майже... зачаровано?

Щось треба було вдіяти.

Трістан відвів погляд від дівчини, а тоді прогарчав:

— Ці папери самі себе не посортують, Сейдж.

Лиходій почервонів, а його мозолі заковзали по гладкому пергаменту, поки він удавав, що перебирає сторінки. Можливо, труп на робочому столі й не зламав її, але паперова тяганина до пізньої ночі мала на це всі шанси.

Її обличчя раптово з'явилося в полі зору, коли вона підійшла до столу, почухала ніс і нахилилася до нього. Чорні кучері впали через її плече.

— Але ж це було б так зручно! — відповіла вона, просявши.

Його ледь не знудило.

Кашляючи й відчуваючи огиду від тепла, що розлилося тілом, він знову перевів погляд на стіл, на Кінгслі — одного зі своїх найдавніших друзів і майже постійного компаньйона впродовж останнього десятиліття. Принц, який колись був людиною, став причиною, з якої Трістан узагалі загруз у цьому лайні. Норовливі прогулянки Кінгслі завели земноводного просто до лап магічної варти короля. А це, своєю чергою, завело Еві Сейдж просто до Трістанових рук, буквально. Він досі відчував, як її тепле тіло притискалося до нього. Її волосся пахло трояндами.

Корона жаби-баламута тривожно сповзала набік, коли він підняв одну зі своїх табличок. Там було написано: «Гарненька».

— Гадаєш, я не знаю? — буркнув Трістан, забираючи з гнучкої та крихітної жаб'ячої лапки з перетинками табличку, а тоді гепуючи її на стіл написом донизу, щоб не побачила Сейдж.

— Не знаєте чому, пане? — поцікавилася вона.

От лайно.

— Бо твоя замріяність заважає завершити цю роботу вчасно, — пробурмотів він, вирячившись на Кінгслі, який хитав своєю крихітною головою.

Мною не командуватиме клята жаба.

Сейдж практично попливла назад до свого столу, а в її світлих очах поєдналися пустощі та щирість.

— Я не замріялася. Я загадувала бажання.

Її ясно-зелена спідниця у квіточки завирувала довкола, коли вона спрямувала на нього всю силу своєї привітності.

Трістан майже ухилився, проте відволікся на її слова.

— Бажання?

Вона сіла в нове крісло навпроти нього, відкинувши кучері від обличчя, і взяла стосик паперів, щоб посортувати їх.

— Невже ніхто ніколи не розказував вам, що зірки до слухаються до бажань? — спантеличено поцікавилася вона, ніби це *він* поводився абсурдно.

— Я не вивчав зірок у школі, — сухо відказав він і знову зосередився на звіті від Кілі — очільниці його Зловмисної гвардії.

Сейдж насупила брови.

— О ні, я довідалася про зірки не в школі, а від матері та її родини. Дядько Вейл був експертом у зірках. Ми з кузиною Геленою колись проводили літо, вивчаючи їх: лежали на траві вночі, просто розмовляючи з небом. Було весело.

У попередній книжці під назвою «Помічниця лиходія» допущено помилку щодо статі Кілі. — Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.

Її радісний погляд раптом опинився десь далеко, а усмішка на мить згасла. Але Трістан це помітив. Дивно.

Вона все одно говорила, мабуть, інстинктивно.

— Мої шкільні уроки ніколи не були надто цікавими, але мені їх бракувало після того, як я покинула навчання.

Він перевів погляд на віск від свічки на столі.

— Про твою освіту не зазначено в резюме.

Її відповідь була надто невимушеною:

— Мені довелося покинути, коли мама зникла. Батько вів бізнес, і комусь треба було залишатися вдома з моєю молодшою сестричкою.

Не тисни. Це не має значення.

— Скільки тобі було? — запитав він. Прокляття.

Трістан почув, як зашурхотіли папери в її руках. Певне, вона міцно їх тримала.

— Тринадцять.

Йому стиснуло груди.

Тепер Кінгслі підняв іншу табличку, явно звертаючись до нього. Жаба помахала нею перед його обличчям. От лайно.

— Сейдж, я... — Він обірвав речення. Вибачення зависло на кінчику його язика. *Вибачення? Лиходій не просить вибачення.* Сам лише порив зробити це так його приголомшив, що він зімкнув губи.

Її прізвище ніяково повисло в повітрі між ними. Зім'явши листа, він жбурнув його в кошик для сміття, щоб не дивитися на неї, але, звісно ж, усе одно подивився.

На радісному обличчі Сейдж з'явився переляканий вираз. А потім переляк перетворився на присоромленість, коли вона перехопила ніяковий погляд Трістана.

— Ох... ох, вибачте. Я зазвичай не патякаю стільки.

Що ж, це точно не було правдою. Тільки протягом минулих семи днів він чув від цієї своєї маленької відповідальності більше, ніж від будь-якого іншого людського створіння... і, що його тривожило, міг пригадати кожнісіньке слово.

— Гадаю, ти брешеш. — Він вимовив це суворо, недоброзичливо.

— Ох, так і є. — Вона затамувала подих, а тоді захихотіла. — Саме про патякання, але мені *таки* прикро.

Вона випромінювала саму легкість сонця. Так швидко перепрошувала. Через неї це видавалося таким простим.

— Це нічого, — буркнув він.

Сейдж просяяла, а Трістан кліпнув. Він таки це зробив?

— Певно, мені стає з вами комфортно, — зазначила вона. Боже правий, ця жінка немов сонце. Йому потрібні були темні окуляри, просто щоб дивитися на неї.

Він примружився й насупився.

— Власне, комфорт неприпустимий у цьому бюро. Мабуть, зараз тобі *варто* попросити вибачення.

Вона прикусила губу, але вуста в куточках посміхалися. Повернула голову до вікна, до найяснішої зірки, що мерехтіла крізь нього. Замріяна.

Це неможливо було витримати. Він хотів, щоб вона забралася звідси. Негайно.

Не встиг він відлякати її, як вона знову поглянула на нього, її щоки порожевіли. Легенько вхопивши папери пальцями, Сейдж абсолютно щиро промовила:

— Пробачте. Та це правда. Це найкраща робота, яка в мене коли-небудь була.

Він вилаявся собі під ніс. Це відчувалося, немов удар, такий сильний, що Лиходія ледь не відкинуло назад. Він відтягнув комір, щоб не задуситися.

Таємниче відчуття, що з'являлося після кожного посланого їй випробування, яке вона долала з усмішкою, нарешті проявилось. То було полегшення.

Його серце гупало, сигналізуючи про емоційну небезпеку, та він усе одно вдихнув і відказав:

— Я... радий це чути.

Трістан підвівся, забираючи папери з її рук. Вона охоче їх відпустила.

— Твій робочий день добіг кінця, Сейдж. Гадаю, я вже достатньо помучив тебе.

Її погляд метнувся до дверей його кабінету. Вона підвелася, упершись рукою в бік і скинувши бровою.

— Не думаю, що чоловіки внизу в підземеллі із цим погодяться, сер.

Він закашлявся і вдарив себе по грудях, щоб придушити сміх, який його приголомшив. Міцно стиснув губи в лінію.

— Гадаю, тобі вже час, хіба що хочеш до них доєднатися.

Вона вкотре наморщила носа, перш ніж пройти до дверей, але знову зупинилася, щоб глянути у вікно, — дівчину вабили перлинні відблиски високо в небі, які віддзеркалювалися в її очах.

Трістан не міг нічого із цим удіяти. Не відав чому. Але мусив знати.

— Яке бажання ти загадала? — пролунали слово хрипким шепотом.

Вона вся до нього розвернулася, повільно задкуючи до дверей, простягнувши руку за спину та схопившись за ручку. На її обличчі був той ніжний вираз, від якого його кістки, здавалося, перетворювалися на желе.

— Я дам вам знати, коли воно здійсниться.

Двері за нею м'яко зачинилися, а зірки ще раз зблиснули на межі його поля зору. Він глузливо посміхнувся до них і хутко попрямував до столу, закопирсався в шухляді в пошуках рубіна виклику. Бажання. Сміховинно.

Рубін виклику, як і багато інших коштовних каменів у його власності, використовувався для спілкування з членами його гвардії. Різні підрозділи мали різні магічно зачаровані камені залежно від статусу, але ця ситуація вимагала Рубінового підрозділу. Найбільш смертоносного. Його улюбленого.

Він швидко надіслав наказ, щоб хтось кваліфікований простежив за Сейдж у темряві й пересвідчився, що вона

дісталася додому неушкодженою. У лісі Гікорі крилося чимало небезпек, які тільки й чекали, щоб увігнати пазурі в когось саме такого, як та молода жінка, а він уже вклав тиждень свого часу в неї. Він не дозволить цьому пропасти намарно.

Я не дозволю їй пропасти намарно.

Зрештою, що хорошого в тому, щоб мати помічницю... якщо вона буде мертвою?